

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година III.

Октомврий, 1927. г.

Кн. 1.

В. Дорошевичъ.

Зломишленикъ.

(Персийска приказка).

При великия везиръ Абдурахманъ-ханъ се яви вѣрниятъ му слуга Ифтагаръ, поклони се дѳземи и каза :

— Не може да се приписва заслуга на вѣтъра, ако той носи аромата на цвѣтия. Но и не негова вина е, ако мирише на торъ. Всичко зависи откъде той духа. Не може вѣтърътъ да благоухае на цвѣтя, когато иде откъмъ торището. Азъ ти нося лоши новини, защото ида отъ лошо мѣсто.

Великиятъ везиръ отвърна :

— Не бой се и говори.

— Тѣй като съмъ натоваренъ отъ ваша мждростъ да следя не само това, което говори, но и това, което мисли народътъ, азъ се отбихъ по служебенъ дългъ въ кафенето на нѣкой-си Саибъ на голѣмия пазаръ и, въ интереса на държавата, си поржчахъ болгуръ съ стафиди и овнешко месо. Това, което азъ вършихъ отъ ревностъ къмъ службата, другитѣ персийци го вършиха за удоволствие. Похапвахъ болгуръ, пиеха кафе, лакомѣха се на овошки и рахатъ-локумъ, слушаха музика и гледахъ какъ разиграватъ учена мечка. Но единъ отъ тѣхъ, по име Садрай, — той преподава въ училището светия законъ на малкитѣ момченца, — започна високо да говори за твоя личностъ.

— Високо да говори за мене? Да ме хвали?

— Като у всѣки добъръ персиецъ, моятъ езикъ е скаранъ съ ушитѣ. И никога нѣма да повтори това, което е чулъ.

Великиятъ везиръ каза :

— Вѣтъра не ще накажа. Говори !